

קורפו

(Corfu; יונית: קרקירה, Kerkyra). אי ביוון, הצפוני ביותר בים האיוני. יישוב יהודי היה בו מימי-הביניים. גל הגירה גדול שהחל אחרי עלילת הדם ב-1891 הקטין את מספר יושבי היהודים מ-5,000 ל-2,000. רבים מהתושבים המבוגרים דיברו איטלקית, עדות להשפעה ארוכת הימים של תרבות איטליה מימי שלטון ונציה באי (1401-1797). באפריל 1941 כבשו האיטלקים את האי, אך לאחר כניעת איטליה לבעלות-הברית בראשית ספטמבר 1943 כבשו הגרמנים את האי מחיל המצב האיטלקי (27 בספטמבר 1943). כשבועיים לפני-כן הופגז הרובע היהודי קשה ומספר יהודים נהרגו. היהודים האמינו שהגרמנים לא יגיעו לאי שלהם מאפירוס הכבושה, לא ידעו על השואה, לא חשו עצמם מאויימים והתעלמו מאזהרות האיטלקים, ששלטון הכיבוש שלהם היה מתון יחסית.

עד מהרה סגרו הגרמנים את בית-הספר היהודי, ועל היהודים היה להתייצב פעמיים בשבוע. המפקד הצבאי קרל יגר, דיווח למטה הכללי שלו ביואנינה (Ioannina), שבנסיבות הקיימות אין אפשרות לגרש את היהודים בגלל בעיות לוגיסטיות, ובהן נוכחות הצלב-האדום ואפשרות של התערבות מצד האוכלוסייה המקומית. ב-9 ביוני 1944 נאסרו 1,795 יהודים בידי יחידות המשטרה הצבאית הגרמנית מיואנינה והמשטרה היוונית המקומית, בסיועם של היהודים אינו ויוסף פפוקוסטה רקנטי מאתונה, והוחזקו במבצר הישן. לפחות 30 יהודים נמלטו והסתתרו אצל שכניהם הנוצרים, או הגיעו לאפירוס והצטרפו שם לפרטיזנים או מצאו אצלם מיקלט. לאחר מסע מפרך בן שבעה ימים לאתונה, שבמהלכו נמלטו צעירים רבים והצטרפו ללוחמי המחתרת, נשלחו היהודים לאושוויץ, ובהגיעם (30 ביוני 1944) נרצחו שני שלישים מהם. רק כ-200 שבו לק'. בעת הגירוש, גילו רבים מהתושבים היוונים אהדה ליהודים, בעיקר בלפקאס (Levkas), ואילו אחרים היו עסוקים בביזת רכוש היהודים אחרי שחנויות ובתים רוקנו באופן שיטתי בידי הגרמני.